

1736.

1. Funecius, Joh. Nicolaus: De antiquissimo literarum
in Hertia statu. Programma, quo ad ornamentum
Jeshu. natalium Risoris, Hertiae Landgravi, publica
penegei Joh. Hen. Benschneideri . . . imitat.
2. Pothius, Fridericus Morum: De differentia querelae
inofficiorum testamenti et conditionis ex l. 34. C.
de inoffic. testam. Programma, quo ad examen patrum
cum Joh. Hen. Stielgii imitat.
3. Pothel, Fridericus Morum: De legato pacis gratia
ad hostem missis ipso jure gentium etiam tunc
litteris committitur magis posseport inimitabili.

1737.

1. Pothel, Fridericus Morum: De communione perpetua
militum fodinarum inter constantes imperii durante,
quae tantummodo venae omnes in alterius recepte-
rent territorium.

1738

1. Biedling, Gns. Frd. Gm: De Carlo I Imperatore 1717/18.
Istus ac naevio magno.

1738

2. Wauffhardt, Peder Phil: De intercessionē
viduae pro mortuo marito

1740

1. Finckius, Joh. Nicolaus: Paganus, quo et celebra-
dum festum natalem Fridrici, Hamie Laud-
gavii iuritat.
2. Middeldorp, Petrus: Cogitationes in jris Romanam
ac Germanicam de factis successoris intestatae
hereditariae ac pactitiae

1741

1. Postel, Fridric. Mercur: De Tutelatio ab abusu
non tollendo.

1742.

1. Postel, Fridricus Mercur: De caute applicatione paupe-
mie: fidem frangenti fides frangatur eidem.

1743.

1. Postel, Fridric. Mercur: De conscientia erronea

1743

2. Petel, Fridricus Ulricus: De procuratoribus.

1744.

1. Funckius, Joh. Michael: De lege Svedica Legum XII la.
~~habeat~~ unum derogante. Programma, quod est post festum
natalem Friderici, Helmæ (Landgraviæ) insitit.

1745

1. Koepphardus, Paulus Philippus: De locutione non Libera
Programma, quod est ex omnia publicum Io. Friderici
Koefferi insitit

1746.

1. Brierling, Caus. Frid. Em.: De lege errorum
Christianorum sub Marco Antonio philosopho.

2. Petel, Fridricus Ulricus: De jure circa Ceteraria
2 exempl.

1747.

1. Funckius, Joh. Michael: De Hercule musagete.
Programma, quod est celebrandum festum natalem
Carolus Præcipue insitit.

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

114
AD ORNANDAM PANEGYRIN
SERENISSIMI ^{QVA} ET CELSISSIMI
PRINCIPIS

7736, 1.
DOMINI
FRIDERICI

HASSIAE LANDGRAVII PRINCIPIS HERS-
FELDIAE COMITIS CATTIMELIBOCI DECIAE ZIE-
GENHAINAE NIDDAE SCHAVENBURGI ET
HANOVIAE ETC. ETC.

9540.
NATALEM XVII.

XIX. KAL. SEPTEMBRIS clo lo cc xxxvi.

IOH. HENR. RIEMENSCHNEIDER

MARBURGENSIS
QVAMDEVOTISSIMA GRATVLATIONE
PROSECVTVRVS EST

DE
ANTIQVISSIMO LITERARVM IN HASSIA
STATV

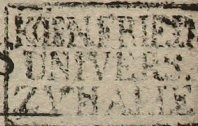
PRAEFATVS
ACADEMIAE RECTOREM MAGNIFICVM PROCERES
CIVES LITERARVM FAVTORES OMNIVM ORDINVM HO-
NORATISSIMOS

EA QVA DECET HVMANITATE INVITAT

IOH. NICOLAVS FVNCCIVS

ELOQ. HISTOR. ET POLIT. PROFESSOR.

RINTELLII, IMPRESSIT IOH. GODOFR. ENAX, ACAD. TIT.

am diu nostrates plerique, non sine opprobrio suaeque gentis insigni dedecore, ex illis TACITI de morib. Germ. c. 19. subobscuris et abruptis vocibus, *litterarum secreta viri pariter ac feminae ignorant*, cum reliquos Germanos, tum Catos, mediam qui occuparunt regionem, nihil non modo signis, ad conservandam memoriam, prodere, sed ab omni etiam scientiarum cognitione alienissimos fuisse, atque adeo summa rerum omnium inscitia, et notanda barbarie vitam, veluti pecora, quae ventri finxit obedientia, transegisse, non veriti sunt impio et vere barbaro mentiri ore. Faciunt nae intelligendo id genus hominum, ut nihil intelligant, et omni veritatis, imo et aequitatis, exuto amore, ipsam quoque patriam calumnientur suamque gentem. Vbinam, obsecro, id Tacitus innuit? Qui citato quidem loco non, *litteras*, inquit, *ignorant omnes*: sed diserte, *litterarum*, testatur, *secreta viros pariter ac feminas ignorare*. Quid ergo litterarum sibi volunt secreta? Si bonarum artium intelligis sublimiora studia, et a Romanis exasciatam dicendi rationem, aut quicquid ceteris gentibus adhuc satis videbatur esse abstrusum: eiusmodi nihil quidem, vel inter ipsos Romanos, feminas didicisse iuvat: ut frustra notari Tacitus in Germanis, quod nec Romae viri cum feminis commune habent. At, inquires, omnino nihil scribere, aut literis consignare potuerunt. Id, quod probandum incumbit tibi. Sed videbimus contrarium. Et minime gentium hoc Tacitus sibi persuadere potuit,

tuit, qui de secretis literarum loquitur: abusum ergo negat earum Germanis esse cum Romanis communem, de vero et simplici usu parum sollicitus. Scribendi quamcunque rationem quomodo literarum secreta nominaueris: cum nihil nobis secretum esse patiantur; verum potius, ut ISIDORVS loquitur orig. l. 1. c. 3. indices sint rerum, signa verborum, quibus tanta vis est, ut dicta nobis etiam absentium sine voce loquantur. Reuelant ergo, quae alioqui secreta manerent. Contextus vero sermonis aperte satis demonstrat, quid sibi auctor velit: ut literarum secreta nihil aliud sint, quam literae secreto de rebus Venereis scriptae, heimliche Liebes-Brieffe. De Germanorum castis moribus loquitur, et vtriusque sexus infucato amore: cum illecebris quibuscunque caruerint, et secreto literis vtrinque pudicitiam ac Veneris furta experiri neque viri, neque feminae consueverint. Alioqui nullus esset de literis dicendi locus. *Septa*, inquit, *pudicitia agunt, nullis spectaculorum illecebris, nullis conuiuiorum irritationibus corruptae. Literarum secreta viri pariter ac feminae ignorant. Paucissima in tam numerosa gente adulteria, quorum poena praesens, et maritis permessa, etc.* Ita illos, ut sartam doceret matrimonii tectam esse fidem, cum Romanis componit, quorum castitas facile periclitaretur tot irritamentis malorum, impudicis spectaculis, lasciuiorum conuiuuis, secreto literarum de amoribus usu, adulteriorum frequentia et impunitate. De literis Romanorum amatoris, quae noster literarum vocat secreta, nemo dubitare potest, cui valde familiaria sunt OVIDII, CATVLLI, TIBVLLI, PROPERTII, et similibus monumenta: quibus, qui perditae amant, clanculum student inuicem detegere animi secreta, et fugiunt lucem. Pari modo ut TACITVS annal. l. 13. c. 18. n. 3. etiam dixit, *crebra cum amicis secreta habere*, vbi subaudienda sunt colloquia. Et Soffratus sacerdos, apud eundem histor. l. 2. c. 4. n. 3. *petito secreto furura aperit*. Adeone dixeris, quos inter commercia obtinent nulla literarum secreta: illos omnium literarum esse rudes: ut ne

signis quidem quibusdam sua animi sensa significare potuerint? Atqui CAESAR de bello Gallico primo, in castris Helvetiorum testatur, repertas fuisse tabulas, literis Graecis confectas, et ad ipsum perlatas, quibus nominatim ratio confecta illorum, qui domo exissent atque arma ferre possent; separatim quoque descripti pueri, senes, mulieresque. Nec ipse TACITVS Germ. c. 3. n. 4. diffitetur, aram a Germanis Vlixii consecratam, adiecto Laetae patris nomine, olim Asciburgi repertam: monumentaque, et tumulos Graecis literis inscriptos in Germaniae Rhaetiaeque confinio. Ipsos vero etiam characteres, quibus Germanorum monumenta leguntur fuisse consignata, non Germanos a Graecis, sed Graecos a Germanis accepisse, constans illorum, alioqui laudum suarum buccinatorum, persuasio fuit. Galatas certe has literas vocarunt prisca, quas Graeciae referunt intulisse Cadmum, circiter sexaginta ante captam Troiam annos, pridem a Tuiscone, Germanorum principe antiquissimo, inventas. Confer. AVENTINVS annal. Boior. l. 1. p. m. 10. Hinc vna voce Grammatici omnes, cum Crates Graecus quaestionem agitare, cur non *alpha alphas* diceretur, respondere non dubitarunt: haec non sunt vocabula nostra, sed penitus barbara. vid. VARRO de lingua Lat. l. 7. c. 36. Quod vt facilius intelligatur, atque suus veteri Germanicae literaturae constet honos: res ab ovo est repetenda, et sequentia probe consideranda sunt theoremata. 1) Omnium linguarum, literarum, artium et scientiarum fons et origo ab humana ratione, diuinitus ipsi Adamo primum concessa, in posteris vero simul omnibus deinde culta et propagata, procul dubio repetenda est. 2) Ratio experientia longiori et vsu iuuatur, vt temporis successu, nobilioribus alia super aliis inuenta exhibeantur, ornentur, aucta quoque magis et magis perpoliantur. 3) Nihil fere simul inchoatum et perfectum esse potest: cum dies diem doceat, ac recens inventis aliquid facile addatur, quod e re esse, frequentior vsus, et consuetudo, optima tot scientiarum magistra, suadet.

Nec

Nec immerito DIODORVS SICVLVS bibl. hist. l. i. c. 8. *Vfus*, inquit, *omnium magister fuit hominibus: qui animal ingeniosum, manibus, oratione, atque animi solertia, tanquam ministris, ad omnia instructum cuiuslibet rei peritia, familiariter instruxit.* 4) Eruditionis humanae stupendum opus, non vnus aetatis, sed omnium inde ab orbe condito seculorum, et felicissimorum, quotquot fuere, ingeniorum constat fuisse negotium. 5) Plura plurium vident oculi, quam vnus viri vnus oculorum sensus percipere potuit. Eadem vero omnes iuuat ratio, vt rebus pridem inuentis addere alias; vel priores emendare, ac variis modis in suos vsus conuertere queant. 6) Rationis et linguae est incomparabile vinculum: quibuscum et reliqua corporis sensusque humani organa quam amicissime conspirant. 7) Organorum admirandam structuram, cum sentiendi et eloquendi nunquam satis praedicanda facultate, et ipsa diuinae mentis aemula ratione, solus immortalis et omnipotens Deus ad imaginem suam efformatis hominibus dedit. 8) Rationem Deus, linguam, et alio alioque modo animi sensus cum aliis communicandi consuetudinem, organorum beneficio, rationis vsus procreauit. Idemque literas, scientias et artes magis magisque politas in dies reddidit. 9) Ratio est infallibili, et humanae felicitatis clarissimam exhibet notam: quae non potest non artibus variis semet per vitam eiusque varia commoda prodere. 10) Lingua, rationis filia, omnino nullum elocutionis, vocum, syllabarum, elementorum agnoscit imperium, sed liberrime agit, ac temporis longiori successu, assiduo emendationis studio, aetatis, valetudinis, temperiei, ipsius aeris atque climatis mutatione, quam facillime immutatur: ita quidem, vt varias primo dialectus admittere; tandem vero in alias atque alias linguas degenerare videatur. Nec tam barbara videtur esse gens aliqua, quae suis non gaudeat linguae et artium commodis. 11) Linguarum nulla sanctior alia, sed faciliior esse potest, et populi felicitas non ex scientiis, sed earum vsu aestimanda. 12) Alio modo Ens

Entium et O. M. Deus alloquitur homines; quam inuicem sese homines ipsi. Nulla indiget lingua; sed tamen omnibus omnium hominum linguis fuerit usus: si quando ipsi illos, ut primos parentes, alloqui placuerit. 13) Ab exordio rerum lingua fuit una, quae primaeva vocatur, primorum hominum propria, valde rudis et inculta, sufficiens tamen ad res quascunque creatas suis nominandas vocibus, et animi sensus exprimendos. 14) Lingua haec temporum longo interuallo ita mutata est: ut alias quidem atque alias, aliarumque varias rursus procreauerit dialectus: ipsa vero tot inflectionibus atque dictionum varietati obnoxia profus tandem euauerit: nusquam hodie apparitura; ut vt radices eius in omnibus omnino linguis superesse fateamur. Fallitur autem, reuelatione diuina desitutus, DIODORVS SICVLVS bibl. histor. l. 1. c. 8. multas sibi simul fingens per orbem nationum origines, quod voce confusa et nihil significante, pedetentim verba articulate pronunciando, elocutionem tandem rerum omnium sibi notam fecerint. 15) Ex migratione gentium deriuandae sunt, omnium orbis terrarum cum linguae, tum artes atque scientiae: ut vt in aliis atque in aliis regionibus fuerint felicitas cultae atque politae. 16) Oportet ergo, siquidem ab initio terra, non mari, procederent homines, sua quaesitum habitacula, Scytharum atque Celtarum gentem, quam et Teutonicam et Germanicam vocant, suam et linguam et artes, temporis longo usu et mortalium cura magis magisque perpoliendas, in Graeciam atque in Italiam, suis eo missis coloniis, inuexisse. Neque adeo mirum cuiquam esse videbitur, istas Europae nationes vicinas iisdem pene characteribus uti consueuisse: cum et veterum Gothorum scriptura non abhorruerit a Graeca; et Dalmatae et Slaonicae literae non absimiles sint maiusculis Graecis: eandemque elementorum formam Langobardici prae se ferant libri: quod etiam MICHAELIS BEV-
THERI pater obseruauit in bibliothecae Vaticanae psalterio Langobardicis literis scripto, quae magna ex parte maiusculas

seculas literas Graecas referant. vid. eius in Tacit. Germ. comment. p. 126. Equis dixerit Catos, sine literis, quae emolliunt mores, nec fiunt esse feros, in ea reip. forma, secundum elogia ipsorum hostium, meliori semet tueri potuisse diu? Neque dicendi profecto sunt barbari: quorum, ut Tacitus loquitur Germ. c. 30. *maior animi vigor; multum, ut inter Germanos, rationis ac solertiae.* Si quid e cultiori matheos usu ad emolumentum reip. vergit: in Catorum actionibus bellicis, velut militari quadam schola, cernere licet. Fuerunt Genti apta ad quoscunque sustinendos labores nata corpora, et, quae belli perito duci eligenda, *duriora, stricti artus, minax vultus.* Sed, usu duce et ratione, Catti probe intellexerunt, armis simul atque consilio; non vi tantum corporis, et quadam animi durtie, sed ingenii solertia quoque res procedere militares atque publicas. Ad victoriam reportandam promptior fuit semper exercitata paucitas: cum rudis et indocta multitudo nunquam non videatur caedibus atque rapinis exponi. Suo vero etiam exemplo pridem docuerunt Catti, priusquam incipias, consulto; et ubi consulueris, mature facto opus esse: nec tam arduum aut difficile quicquam, quod assidua meditatione non expeditum atque facillimum reddatur. Castrorum perspice munitiones, et dixeris doctae solertiae et rationis esse opus. Ea pro militum et impedimentorum numero ita munire didicerunt, ne maior in parvis multitudo conspiceretur; neque cogatur in latioribus, quam decet, extendi paucitas. Certe castrorum descriptio, ut fuerunt interdum quadrata, interdum trigona, interdum semirotunda, ut loci postulabat conditio et necessitas, a diuina mathefi prouenisse dicendum. Portas fossasque circumductas tueri aciem neque conglobare, neque laxare nimis, cunctando praevenire hostem, temporis ad vtilitatem habere rationem, distincta operis diurni et nocturni obseruare negotia, nihil certe aliud, quam ingeniosa disciplinae militaris exercitatio suadet. Longum foret, considerare omnia, quae

quae TACITVS l. c. ad praedicanda Cattorum studia, stric-
 tum recenset. Praeponere electos, audire praepositos, nosse or-
 dines, intelligere occasiones, differre impetus, disponere diem,
 vallare noctem, fortunam inter dubia, virtutem inter certan-
 merare: quodque rarissimum, nec nisi ratione disciplinae con-
 cessum, plus reponere in duce, quam in exercitu, reliqua. Ut
 alios ad proelium ire videas, Cattos ad bellum. Nec facile,
 quod hodie faciunt illustrissimi duces, nisi victoriam bene
 exploratam haberent, manus conferere bello institue-
 bant: nec ad fortes magis et auspicia, quae dubiae sunt
 fortunae, quam ad recte ineunda consilia, solidumque a-
 nimi et exercitus robur suos intendebant oculos. Tanta
 Cattorum virtus atque fortitudo fuit, ut ipsi Germaniae po-
 puli reliqui istis primas deferrent. Teneteri certe et Vspetes
 dicere consueverunt: sese unis Suevis, quos Cattos
 esse vulgo inter omnes constat, concedere, quibus ne Dii qui-
 dem immortales pares esse possint. vid. IUL. CAESAR de bello
 Gallico lib. 4. ab init. Tu vero, contra tot auctorum fidem,
 has gentes dixeris fuisse barbaras, et omnium literarum ru-
 des? Quam certe nefas ignominiae et summi dedecoris
 patriae inurere maculam. Nihil nos quidem pseudo tri-
 buimus BEROSO, qui antiquitatum quinto, literis et legibus
 illustrem notat Germanorum Tuiskonem, Celtarum Samo-
 then, et Celtiberorum Tubalem: nec ab re tamen ANNIVS,
 Aristotelis et Senonis testimonio fretus, Iberos, Samotheos
 et Tuiskones, ante Graecos plusquam mille annis, patres
 literarum et philosophiae inuentos esse iudicat: ac diserte
 ad Berosum de regibus Babyloniae p. 113. Samothes, scri-
 bit, quoque cognomine Dis literas sagas dedit, quae Phoenices
 erant, a quibus Graeci suas formauerunt, quas principio Gala-
 tis et Maeonibus tradiderunt Galli prisca. Nam ut auctor est
 Caesar in sexto comment. Galli a Dite, disciplinas naesti, et-
 iam usque ad sua tempora eas retinuerunt - - Igitur ante
 Cadmum fuere literae, philosophia, carmina, theologia, et le-
 ges, Hispanis, Gallis, Germanis et Italis, per multa secula et aetates.

Con-

Confer. AVENTINVS annal. Boior. l. i. p. m. 10. Vfu quidem literarum Germani non potuerunt diu carere. Vel quomodo populorum tanta multitudo gubernari, aut recta societatis norma conseruari potuisset? Inficias certe ego non facile ierim, plurimos Germanorum, atqui in his Cattorum non paucos literarum, vt etiam florentissimis temporibus sunt nostris, omnino literarum fuisse rudes, et Marte quam arte inclaruisse magis: imò scientiarum cognitionem non modo in ordinis plebei, sed et principibus hominibus perexiguam fuisse. Attamen sacerdotes, qui cum imperio fuerunt, quique publicarum actionum consignandarum curam gesserunt, certo literarum et characterum aliquo genere vti debuerunt. Druidae, Wittodii, Grauiones, id genus alii homines, dignitate et auctoritate principes, et publicae salutis custodes, a teneris populum praeceptis monitisque politicis, ethicis, et oeconomicis instituebant. Actum agere et illiada post Homerum scribere viderer, si, quod summe Reuerendus D. REIMANNVS hist. lit. l. 2. sect. 1. a pag. 1. vsque ad pag. 103. eruditione et industria praesitit incomparabili, Germanorum de bonis artibus atque scientiis, cum variae eruditionis theoreticae et practicae partibus singula vellem recensere merita: vtvt Tacitum alio fuerit interpretatus modo, cui literarum ignorantiam nonnisi de plebe largitur, minime vero gentium de viris eruditis, i. e. bardis et druidibus, sacerdotum et theologorum, aequae ac philosophorum et iudicum partes implere cupientibus. Atqui etiam vir ille doctus docet, aliud esse ignorare literas, aliud secreta literarum, h. e. mysteria literis, vt conchis vniones, contenta: ad quae pro temporum istorum ratione non facile admiserint plebem. Medicinam veterum Germanorum Lipsiae ante hos prope viginti annos M. IOH. GODOFR. HAHNIVS dissertatione historico-philologica perlustrauit. Ad philosophiam quod attinet, ipse ARISTOTELES fatetur, eam a Celtarum Semnotheis initium cepisse, Galliamque i. e. veterem Germaniam, illi quae proxime adiacet, Graeciae fuisse magistram.

B

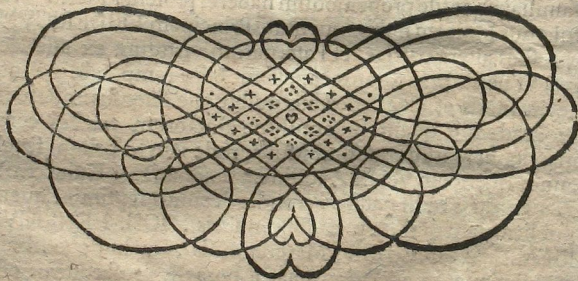
magistram.

magistrum. Quod pluribus eo libro demonstratum iuimus, qui de origine Latinae linguae scriptus est. Et teste DIODORO SIGVLO lib. 5. c. 31. philosophi apud eos sunt, et theologi (Druidas ipsi vocant), quos eximio honore dignantur. Sunt etiam vates magnae apud illos existimationis, qui ab auspiciis et victimarum extis de futuris diuinant, eisque plebs vniuersa morem gerit. In primis ubi de magni momenti rebus consultatio incidit, mirandum et incredibilem quendam ritum observant. Diuinam poesein atque historiam coniungere studuerunt ita, vt altera ornaret alteram, vtraque vero iuuenes ad praeclara maiorum facinora insigni aemulatione, per totam vitam exprimenda, acriori quodam quasi stimulo adigeret. Testatur Germaniae cap. 2. n. 3. TACITVS: celebrant carminibus antiquis (quod vnum apud illos memoriae et annalium genus est) Tuisonem Deum terra editum, et filium Mannum, originem gentis conditoresque. Idem annalium secundo extremo scribit de Arminio: caniturque adhuc barbaras apud gentes. DIODORVS l. 5. c. 31. Sunt apud hos carminum meliorum poetae, quos Bardos nominant. Hi ad instrumenta, lyris non dissimilia, aliorum laudes, aliorum vituperationes decantant. AMMIANVS l. 15. Bardi fortia virorum illustrium facta, heroicis composita versibus, cum dulcibus lyrae modulis cantantur. Eaque ne credas veterum Germanorum carmina, orali tantum traditione propagata, nec scripto consignata fuisse: ad Caroli M. vsque tempora, quod certe sine literis fieri non potuisset, peruenerunt: vt ipse, EGINHARDO si credimus, haec barbara et antiquissima carmina, quibus veterum regum actus et bella canebantur, scripserit atque mandauerit memoriae. Non ergo tam barbari maiores nostri fuisse videntur, quin immortalitati, famae, ac rerum memoriae, suo more, monumentis consuluerint: quae si vestigiis et via, qua debent, accuratius inquirantur: AVENTINVS annal. Boior. lib. 1. p. m. 17. nos ne hac quidem parte, aut Graecis, aut Romanis, cedere credidit. Neque adeo miror, ex nostratibus esse, qui nullo auctore, aut pro-

probabili coniectura, veteribus Catts, vt barbaros et stipites facerent istos, vsu[m] literarum abrogare non verentur: quam esse qui temporibus his politissimis Viros Principes, et eos, qui cum imperio sunt, negant literas recte amplecti, earundemque ministerio feliciter temp. capessere. Vere sapiens Alphonfus Hispaniae Rex, bouis dixit esse vocem, non hominis, principi affirmantis non conuenire literas. Bouis quoque consilium legitimus principi de bonarum artium studiis dictum, libro, qui inscribitur *recueil von allerhand collectaneis* cent. 1. num. 63. *le bon sens et le naturel vaut mieux pour gouverner, que toutes les sciences; et les etudes ne font qu'embarasser l'esprit des princes, et les rendent chagrias, inquiets et irrefolus. Les rétes les plus pleines ne sont pas les plus saines.* Non est, quod satis vbique commendata bonarum artium studia, contra maleuolorum insidias et fulmina bruta, defendamus. Multo vero magis gratulamur inuicem nobis, antiquum obtinere CATTORVM CELSISSIMOS PRINCIPES, adeo quidem, vt iam tum suo tempore THVANVS hist. lib. 105. ad an. 1593. p.m. 503. literis egregie instrui Principes, Hassiacam familiam gentile propemodum habere, professus fuerit. Gratulamur inuicem nobis, iuuentutis Principem FRIDERICVM, qui spes altera patriae, et Paternarum virtutum ex asse Heres, vt bene praeparatus capesseret olim temp. ab ineunte aetate literis et elegantioribus quibusque scientiis imbutum, in academiis quam lubentissime doctorum perfrui commercio, et Marburgensibus Musis, inde iam a primo seculi anno, quendam veluti Apollinem praefuisse. Huius TANTI PRINCIPIS redit natalis perendie decimus septimus: quem publica panegyri, ex ciuib[us] nostris, IOH. HENRICVS RIEMENSCHNEIDER, Marburgensis, quam deuotissima gratulatione, in auditorio maiori, hora X. profecturus est. Adeste ergo, Vos obsecro, frequentes, Academiae Rector Magnifice, Proceres, Ciues, Hospites, omnium ordinum Factores honoratissimi, et natalem hunc exoptatissimum celebrare nobiscum instituite. Coniungite nobiscum, quod pietatis

pietatis munus est, pro incolumitate et felici studiorum suc-
 cessu et perenni gloria FRIDERICI, OPTIMI PRINCIPIS, cali-
 dissima suspiria faustosque applausus: ut hic tam laetus,
 tam auspiciatus, tam salutaris rebus nostris candidior redeat
 semper candidiorque dies. Quod si vobis curae cordi-
 que est, Fautores et Amici, si vestra, quod facitis, sponte-
 spem patriae suorumque delictum amatis, si huius rei aequi-
 tatem pariter ac necessitatem percipitis: interea hoc agite,
 et linguis fauete publicae laetitiae interpreti: dum alii,
 quod piis debent votis festoque natali, commensationibus
 impendunt, ac vetustissima consuetudine, thure
 meroque genio litant.

P. P. Rintellii pridie Idus Augusti clō 13 cc xxxvi.

ULB Halle

3

006 576 761

VD18

114
AD O
SERENIS

D
FR

HASSIAE LA
FELDIAE COM
GENHAINAE

045
P
NA

XIX. K
IOH. HEN

QVAMDEV

ANTIQVISS

ACADEMIAE RE
CIVES LITERAR

EA QV
IOH. N
ELOQ.

RINTELII, IM

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Centimetres

Farbkarte #13

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

B.I.G.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
Inches

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
N
SSIMI
2736, 1
CI

HERS-
CIAE ZIE-
SI ET

II.

EIDER

ONE

HASSIA

ROCERES
NVM HO-

IVS

AD. T.

